

**PRUEBA DE ACCESO
A CICLOS FORMATIVOS DE GRADO SUPERIOR
JUNIO 2012
Parte Común. Apartado A1
LENGUA Y LITERATURA (VALENCIANO)**

Duración: 1 hora 15 minutos.

El cinema i la vida

A vegades per entendre que el món està fet un embolic només cal anar al cinema. O interpretar els Òscar de Hollywood. Els premis a *The artist* han estat interpretats de manera tan àmplia i desconcertant com un retorn innecessari a la nostàlgia del passat o com un missatge necessari de quin ha de ser el futur del cinema. I, paradoxalment (o simptomàticament), en tots els casos es considera una magnífica pel·lícula. Allò que els deia al principi, un embolic. Com el món.

Que una pel·lícula muda i en blanc i negre siga premiada com la millor pel·lícula de 2012 no deixa de ser curiós (o simptomàtic). I ara parle només de cinema. O potser no. Quan el cinema fa temps que es busca per saber cap a on anar, que la pel·lícula que du gent a les sales i rep els premis més importants siga *The artist*, potser més que nostàlgic és revolucionari. A vegades les històries ben explicades, encara que siga la mateixa història d'amor i desamor i d'èxit i fracàs de tota la vida, són el més subversiu. I segurament en el cinema que es fa ara ho és. Perquè mentre es busquen noves formes d'explicar coses, com les tres dimensions o el realisme formal, renunciar al so i al color és contracultural, sobretot si això va acompanyat d'èxit de públic i de crítica.

A mi em fa l'efecte que *The artist* ha tingut èxit per la senzilla raó que aconsegueix commoure l'espectador. Per una cosa tan vella com infravalorada com aquesta. En moltes pel·lícules actuals a vegades entres al cinema perquè et foten una lliçó moral que quedes distret. Filmen amb mètodes que imiten la realitat o el documental històries que et fan sentir culpable de tota la injustícia que hi ha al món. En diuen verisme, però són bufetades de mala consciència. Cinema social, en diuen també. Se n'ha fet de molt bo, sobretot quan no se'n deia així. I quan es filmava amb vocació artística i amb històries de pura ficció que t'explicaven la vida.

[...] Per eixir de l'embolic segurament hem de respondre les preguntes que ens fan les noves pel·lícules: Volem un cinema que es dirigisca als ulls o que es dirigisca a l'ànima? Un cinema que es dirigisca amb cruessa a la consciència o amb generositat a l'emoció? I qui diu el cinema, diu la vida.

PEP RIERA. El Punt. 05/03/12

1. a) Segons la seua modalitat i l'àmbit d'ús, de quin tipus de text es tracta?. Justifique'l. b) Quina és la funció lingüística predominant. c) Escriba les marques de l'emissor que hi trobe.
2. a) Escriba un sinònim o explique el significat de les següents paraules subratllades en el text: embolic, desconcertant, fracàs i commoure . b) Escriba les paraules antònimes que hi trobe.
3. a) Localitze i escriba les quatre perífrasis verbals que hi ha al text i diga quin valor tenen cadascuna d'elles. b) Diga la categoria gramatical de les paraules subratllades en el text.
4. Escriba una carta al director on expresse la seua opinió sobre la finalitat del cinema. (mínim 15 línies)

CRITERIOS DE EVALUACIÓN Y CALIFICACIÓN

- Todas las preguntas puntúan igual.
- La calificación de esta parte o apartado se adaptará a lo establecido en la RESOLUCIÓN de 3 de abril de 2012 de la Dirección General de Formación y Cualificación Profesional, por la que se convocan pruebas de acceso a los ciclos formativos de Formación Profesional. (DOCV 27.04.2012)